

Szonett a késő délutánról

Harangok temették a napot,
kisimult az égen a redő,
arcáról a gondot levető
égen át a dombra felfutott

alkonyati, rőt aranyszegély,
a harangszó a porba bukott,
s a köveken guruló zajok
csendesültén milljó törpe tér

elpihen s tölcsérvirágu éj
szirma nyílik feketén, de még
fény a kerti asszonyok kezén

s a késő délután is fényre fényt vetél –
vacsorák buggyanó permetét
őrzi már tüzén a zöld fazék.

1963 / WM KGY 2013.4.1.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)